

ikke at være saa ganske ønskelig. Derfor er det forekommet mig og flere andre Medlemmer af Comiteen, at det vilde være rettere at udsætte at tage Bestemmelser i saa Henseende, indtil disse nye Straffeanstalter kunne træde i Virksomhed.

Justitsministeren. Jeg har allerede tidligere tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at man dog vel ikke kan gaae ud fra den Anskuelse, at der ved Dommen var erhvervet en Ret for den Paagældende til at udstaae sin Straf paa det Sted, hvor den var ham idømt. Thi dersom man gaaer ud fra denne Anskuelse, saa kommer man ogsaa consequent til, at en Omflytning aldrig kan lade sig udføre efter Lov, og saa vil det, synes det mig, heller ikke være ganske consequent at bestemme, at netop en Lov skal udkomme om dette Anliggende. Der er her kun, synes mig, Spørgsmaal, om det kan ansees for tilstrækkeligt betryggende for de paagældende Fanger, med Hensyn til den Omforg for dem, som Staten fylder dem ligesom andre Indvaanere, at denne Myndighed til at omflytte dem til andre Straffeanstalter er nedlagt, saaledes som det ved Lovudkastet er paatænkt, i den øverste administrative Autoritets Hænder, eller om det skulde skee efter en ny Lov ved hvert specielt Tilfælde, — jeg taler ikke om hver enkelt Fanges Omflytning, men naar en Omflytning overhovedet skulde foregaae. Naar det er anført, at det hidtil ikke har været de administrative Autoriteter, der have afgjort Saadant, men at det er skeet efter en Kongelig Resolution, saa maa jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ganske er fremtraadt som en administrativ Foranstaltning og ikke som Lov. Der har ikke været udgivet og bekendtgjort nogen bestemt Lov om Omflytning af Fanger, end ikke om Omflytning fra Fæstningsarbejde til Tugthuusarbejde, saaledes som det tidligere er berørt at være skeet. Jeg troer derfor virkelig, at man viser en temmelig vidtgaaende Omhu for de til Tugthuusstraf inddømte Individer, naar man gaaer ud fra en Forudsætning, hvorefter der tilkom dem Ret til ikke at kunne omflyttes til andre Straffeanstalter; thi det vil aldeles affjære Muligheden af at faae Sagen ordnet paa en nogenlunde hensigtsmæssig Maade.

Ordføreren. Comiteen benægter ingenlunde, at man kan være berettiget til at overføre Fanger fra den ene Straffeanstalt til den anden. Den mener kun, at hele Forholdet bør ordnes ved Lov, saaledes at Fangerne kunne vide, at de ifølge en bestemt Lov, der har været underkastet forfatningsmæssig Behandling, flyttes fra et Straffested, hvor de maa skee helle vilde være, til et andet. En saadan almindelig Lov synes allerede at kunne forelægges, saasnart Regulatorerne til de paatænkte nye Straffeanstalter ere udarbejdede; alle Straffeanstalterne behøvede, forekommer det mig, ikke at være opførte, naar kun Regulatorerne havde. En saadan Lov maatte formeentlig være af større Omfang end Udkastets § 3, som aldeles ikke nævner „Raspshuset“, hvad der dog synes at være af særdeles Bigtighed ved dette Spørgsmaals Afgjørelse, da deri for Diebliffet befinder sig omtrent 100 Fanger, hvis Omflytning dog vistnok burde skee, og det forekommer mig heller ikke, at der under den nærværende Debat er fremkommen nogen Ytring, navnlig ikke fra den høitærede Justitsministers Side, der viser, hvad Banskellighed der kan være ved at forelægge allerede den første Rigsdag et Lovudkast, hvorved disse Forhold ordnedes.

Dahl: Jeg vil blot bemærke, at jeg ikke omtviler, at Staten, uagtet Dommen lyder paa, at vedkommende Fange skal udstaae det ham idømte Straffearbejde i den eller den Straffeanstalt, dog er berettiget til at bestemme, at det skal være paa et andet Sted; men jeg mener, at Staten ikke bør tage en saadan Bestemmelse, uden særdeles trængende og bydende Nødvendighed og efter at have undersøgt Forholdene paa det Noieste med Hensyn til Straffens Bestaenhed baade paa det Sted, hvor Fangen udstaaer Straffen, og paa det Sted, hvor han skal udstaae den, og med Hensyn dertil forekommer det mig hensigtsmæssigt at udsætte Spørgsmalets Afgjørelse, indtil de Straffeanstalter ere fuldkomne i Stand, som nu ere paatænkte, og hvori det er paatænkt, at Vedkommende fremtidigt skulde udføre disse Straffearbejder.

Blechingberg: Idet jeg med Hensyn til § 3 i Udkastet maa slutte mig til de Bemærkninger, der ere fremkomne fra Udvalgets Side,